

sunetele puternice, strălucitoare, sunetele-semnal ale trompetei, „stingerea” realizându-se prin contrast în surdină într-o infinitezimală nuanță de ppp. Reinhold Friedrich cântă impecabil iar acest mic amănunt a făcut ca piesa să sune extraordinar.

„Pulse” de Christian Wolf s-a constituit într-un joc muzical în doi cu formule ritmice, metro-ritmice, ritmico-melodice, intervalice; joc de timbruri, de registre, de ritmuri pregnante cu unele legănate, joc alternând glissando, tremolo, tril, cu ostinso ludic pe acutele trompetei.

„Andamento” a fost singura p.a.a. din recital. O meditație în doi. Ur motiv al suspinului, pasaje descendente, linii cromatice de trompetă cu surdină, urmate de frulato-uri, toate s-au desfășurat pe susținerea percuției, aflată într-o perpetuă mișcare, reprezentând elementul dinamic, tonic al binomului. Ambii partener cresc în ambitus și intensitate, se confruntă prin uimitoare pasaje de virtuozitate, pentru ca finalul să ipostazieze impresii sonore în ppp, chiar și la trompetă în registrul acut, unde încheierea pare ireală. O piesă izbutită, aplaudată, ce și-a găsit în cei doi instrumentiști interpreții ideali.

„Improvizație” de Robyn Schulkowski a constituit regalul percuției din recital. Pasiunea formidabilă de a exprima totul prin ritm – timbru/culoare este principala modalitate de a comunica a acestei muziciene.

„Heptade” de Andre Jolivet a încheiat în spirit virtuozic spectacolul celor doi. Cu aluzii la piese clasice și de jazz, purtând în sine, prin numărul șapte un efect simbolic puternic piesa conduce la ideea (de sorginte creștină) unei adevărate împliniri creatoare în șapte trepte/șapte etape. Este cazul lucrării în sine (ca act creator deliberat simbolic) dar și al recitalului celor doi ce a cuprins șapte autori, șapte creații, cea de-a șaptea fiind „Heptade”.

Robyn Schulkowski și Reinhold Friedrich ne-au încântat cu magicul lor pas în doi în artă dar și în dimensiunea sacralului.

Carmen POPA

Classic Meets Jazz: Nicolas Simion & Mosaique

„Unora le place jazz-ul” și, multora, așa cum sunt valorificate variatele deschideri stilistice ale acestei tipologii artistice de către muzicieni excepționali precum saxofonistul Nicolas Simion și pianistul Mircea Tiberian, personalități ale circuitului de valori culturale la nivel european și mondial.

Inițiat în tainele artei dirijorale și ale compoziției după terminarea studiilor universitare, Nicolas Simion a pornit ca autodidact în domeniul jazzistic pentru ca, ulterior, să devină unul din veritabilii „piloni de rezistență” ai acestei forme de exprimare artistică pe plan internațional. Melodist și improvizator de excepție, saxofonistul a avut șansa de a-și confrunta experiența interpretativă cu cea a unora din consacrații genului precum pianistii Mal Waldron (alături de care a

concertat și în România) și Jancsy Korossy, lor adăugându-se nume faimoase ale jazz-ului internațional ca Tomasz Stanko, Idris Muhammad, Jim Pepper, Ino Nobuyoshi, Gunter Schuller, Archie Sheep, Lee Konitz, Peter Perfito, Angus „Bangus” Thomas etc. În septembrie 2004, Nicolas Simion a colaborat – în calitate de solist și compozitor – cu una din cele mai prestigioase formații europene: **WDR Big Band** din Koln (aranjor și dirijor – americanul Bill Dobbins) pentru două apariții „live”, programul intitulându-se „*Balkan Jazz*”. De asemenea, prin concertele și imprimările sale, Nicolas Simion s-a dovedit a fi un promotor consecvent al muzicii lui Richard Oschanitzky cântând la Iași în noiembrie 2004, în primă audiție absolută, *Dublul concert pentru pian, saxofon, orchestră și big band* împreună cu pianistul german Florian Weber, sub bagheta lui Peter Oschanitzky.

În privința tinerilor săi colaboratori reuniți sub titulatura de **Ansamblul „Mosaïque”** (pianistul Mircea Tiberian, violonistul și chitaristul George Dumitriu, contrabasistul Arthur Balogh, percuționiștii Alex Anastasiu și Lucian Maxim, trombonistul Florin Pane), i-am putea caracteriza ca opțiuni ideale pentru formula

conceptuală ce unește Clasicul cu muzica de Jazz, formulă utilizată de Nicolas Simion în ultimii 10 ani cu diferiți artiști americani, austrieci și germani având drept rezultată o improvizație spontană de foarte bună calitate.

Pe urmele unor **e x c e p ț i o n a l i** improvizatori de talia lui George Enescu și Constantin Silvestri, atras de fantezia

modal-cromatică a compozițiilor lui Bela Bartok, Mihail Jora și Nicolae Coman, sintetizând experiențele de gen ale lui Richard Oschanitzky și Jancsy Korossy – identificați ca veritabili „părinți” ai jazzului românesc, **Nicolas Simion și Ansamblul „Mosaïque”** ne-au propus în cadrul „Săptămânii Muzicii Contemporane” 2006 o întâlnire jazzistică la granița cu folclorul și muzica nouă. Am admirat, în acest context, prelucrările rafinat conduse ale discursului enescian, alura de palimpsest ale unor superbe aranjamente pe trasee colajate din creația lui Richard Oschanitzky (el însuși un deosebit de talentat compozitor și aranjor), mostre din literatura pianistică semnate de Constantin Silvestri, Bela Bartok, Mihail Jora, grefate expresiv pe formule improvizatorice „de efect” ce evidențiază aportul individual, de subtilă virtuozitate, al fiecărui interpret-component al formației.

Am putea spune că însăși atmosfera relaxantă indusă spectatorilor (reuniți pentru a „lua pulsul” celei de-a patra manifestări concertante a zilei!) s-a constituit într-un garant calitativ elocvent, plăcerea combinată cu știința rostirii fiecărei articulații sonore conferind evenimentului binemeritata aureolă a succesului.

Loredana BALTAZAR

Mono-opera „ATEH” de Ghenadie Ciobanu

Un festival internațional de talia „Săptămânii Muzicii Contemporane” de la București nu putea să nu includă în programul său și o operă contemporană, în ideea reliefării fenomenului muzical contemporan în toate coordonatele sale de expresie.

Ediția a 16-a a celui mai important festival de gen din România a programat în acest sens un opus dedicat scenei semnat de Ghenadie Ciobanu:

mono-opera „ATEH”. Subintitulată „Revelațiile prințesei khazare” spectacolul prezentat la București, în sala „Nichita Stănescu” a Centrului Cultural al Ministerului Administrației și Internelor, a însemnat întâlnirea cu o lume a miturilor și a simbolurilor străvechi așa cum apar ele în povestirea lui Milorad Pavic, „Dicționarul khazar”.

Cunosc de mulți ani muzica lui Ghenadie Ciobanu, ideile sale de transformare sonoră și orizontul de semnificații în care se încadrează multe dintre opus-urile sale. Muzician distins, cu o profundă cunoaștere a resorturilor intime ale materiei sonore, Ghenadie Ciobanu – investit și cu importante responsabilități în viața muzicală din Republica Moldova – explorează în lucrările sale zone de expresie complexe, utilizând – cum este și cazul mono-operei „ATEH” – eșantioane de sunete din arealuri folclorice diverse. De altfel, compozitorul explică în Programul festivalului modul în care s-a apropiat de subiectul mono-operei: „Am fost întotdeauna atras de muzica diferitelor etnii... De această dată m-am servit de arhetipuri ritmice și intonaționale ale tradiției muzicale estice, explorând vestigiile ale Asiei Mici, Turciei, din Balcani până în Caucaz și stepele Asiei Centrale.”